

[Arnfast.]

re, at nok er der åbent, og nok skal vi skaffe alle støttemuligheder for unge, som ønsker at gå den vej, men vi skal også undgå, at unge fra folkeskolerne kommer ind og får det gymnasiechok, som det jo er for mange pludselig at komme imellem, skal vi kalde det eliten.

Af samme grund finder vi, at der må flere beviser på, at der både er læselyst og læsefærdighed, og at de kan løse opgaver og prøver, og derfor går vi også ind for, at mindstemålet må være de udvidede kursus og prøver. Vi skal bl. a. sikre, at de folk, der kommer i gymnasiet, er eksamensvante, for på denne måde kan vi jo risikere, at den første eksamen, de overhovedet møder, det er studentereksamen, medmindre ministeren når at afskaffe også den.

Sigsgaard (VS):

Jeg skal i modsætning til andre ikke kritisere, at lovforslaget her på visse punkter går en smule videre end til de rene konsekvensændringer. Tværtimod kunne man måske nok sige, at der havde været behov for videgående reformer i gymnasieskolen, set i sammenhæng med uddannelsen i det hele taget af de 16-19-årige, men lad nu det ligge.

Der er jo udmærkede mindre nyheder i lovforslaget. Her tænker jeg ikke mindst på forslaget under § 1, nr. 7, at der nu skal gives mulighed for specialundervisning, og under nr. 8, muligheden for erhvervsvejledning. Jeg tror dog, som det vist allerede er blevet sagt for lidt siden, at der må sættes nogle tidsfrister for ikrafttræden af de punkter her. Det ligger jo nemlig sådan, at i visse områder af landet foregår der allerede i dag specialundervisning i gymnasiet, og den finansieres f. eks. af kommunen. Og dér har jeg et eksempel på, at den undervisning allerede nu er bebudet sat i stå under indtryk af, at nu kommer staten jo og foreslår specialundervisning indført i gymnasiet. Så har den pågældende kommune — det er Frederiksberg kommune — sagt: nå men så vil vi ikke betale mere. Så får vi altså et tomrum, indtil de forslag her træder i kraft. Derfor burde man nok forlange en tidsfrist sat ind i lovforslaget.

Med hensyn til ophævelse af aldersgrænsen henvises der til de gode erfaringer på HF. I

den anledning skal man vel lige minde om, at på HF er der mulighed for støtteundervisning det første år for folk, der har været uden for undervisningen i et stykke tid, og det bør være ligesådan, når det gælder gymnasiet.

Med hensyn til den frie adgang skal man jo nok her skelne mellem hvad der er en formel fri adgang, og hvad der er en reel fri adgang. Det, der her er tale om, er den formelle frie adgang, når bortses fra den dér lille skønhedsfejl med tysken, hvor jeg kan tilslutte mig fru Kristine Heltbergs bemærkninger. Det er en formel fri adgang, og det skal man ikke kimse ad, men man skal heller ikke forveksle det med en reel fri adgang.

De gode ting i lovforslaget — hvis jeg nu skal være kritisk over for det — skal vente, og resten er de rene småtterier. Men når det er sagt, så vil jeg da nok sige, at især hvis vi får tidsfrister ind, vil vi da se positivt på det.

Der tales om niveausenkning fra flere sider. Fru Eva Rothenborg var inde på det. Andre har været inde på det. Det kan man jo godt undre sig en smule over. Vi har en udtalelse fra Gymnasieskolernes Lærerforening, hvor der står, at de ikke frygter nogen faglig niveausenkning. En forøgelse med 6-7 pct., siges det i udtalelsen, vil ikke påvirke niveauet, da alle erfaringer viser, at forudsætningerne hos de i dag afviste ikke afviger væsentligt fra de optagnes. Det er, hvad gymnasielærerne siger.

Fru Eva Rothenborg citerede vidt og bredt, hvad der stod i bladet Gymnasieskolen. Hun undlod fuldstændig det, der er foreningens officielle tilkendegivelse, som hun også har modtaget. Det passede åbenbart ikke rigtig i krammet. Hun bruger altså gymnasielærerforeningen, når det sådan ligesom passer, og ellers har det ingen interesse. Så afviser hun i øvrigt gymnasielærerforeningen med at sige: nå ja, det er jo klart, de er interesserede i, at der kommer flere elever ind, for så sikrer de jo deres brød bedre. Det var det, der lå i det.

Det ville svare til, at vi blæste på, hvad tandlægerne sagde, når det gjaldt tandhygiejne. For vi sagde: de tandlæger er kun ude på, at vi skal æde en masse sukker og lade være med at børste tænder, så de kan få noget at lave. Og præsterne ville vi overhovedet ikke lytte til, for de er kun ude på